ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤΟΚΟΥΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΑΝΕΙΟ

Ὁ δούξ Ἀλμπερὶκ ντέζ Αἴγκ εἶχε κλείσει πειὰ τὰ ἑξῆντα του καὶ δὲν εἶχε καταπιαστῆ ἀκόμα μὲ καμμιὰ δουλειά.

Περνοῦσε τὶς ἡμέρες του καὶ τὶς ὧρες του ἥσυχα, ἁπλᾶ καὶ μὲ μιὰ ὑπέρτατη νωθρότητα καὶ εἶχε ἀφιερώσει ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ ὅλη του τὴν περιουσία στὰ χαρτιά, στὶς κοῦρσες καὶ στὸ ὡραῖο φῶλο.

Μὰ ἂν ἡ δυνάμεις τοῦ δουκὸς ἦσαν ἀνεξάντλητες, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν περιουσία του. Ἔτσι κατάντησε μιὰ μέρα νὰ βρεθῆ χωρὶς πεντάρα στὴν τσέπη του. Σκέφτηκε λίγο μὲ τοὺς ἀγκῶνες ἀκουμπησμένους στὸ τραπέζι του καὶ μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὶς παλάμες του καὶ ἀμέσως πῆρε τὴν ἀπόφασί του. Ὅπως εἴπαμε, δὲν εἶχε καταπιαστῆ ποτὲ στὴ ζωή του μὲ καμμιὰ δουλειά, μὰ αὐτὸ ποὺ σκέφτηκε νὰ κάμη τώρα δὲ θὰ τὸν ἀπασχολοῦσε καὶ πολύ, δὲ θὰ τὸν κούραζε καθόλου.

— Εἶνε ἄσχημο, μουρμούρισε, μιλῶντας μὲ τὸν ἑαυτό του, μὰ ἀφοῦ τὸ ἀποφάσισα, θὰ τὸ κάμω.

Ἀμέσως ἐπῆρε ἕνα κομμάτι χαρτὶ καί, ἐνῶ ἕνα ἀκαθόριστο χαμόγελο πλανιόταν στὰ χείλη, ἔγραψε στὸ χαρτὶ αὐτὸ ὀχτὼ λέξεις. Ὀχτὼ λέξεις, οὔτε μία παραπάνου! Κατόπι ἔχωσε τὸ χαρτάκι αὐτὸ σ' ἕνα φάκελλο, ἀπάνου στὸν ὁποῖο ἔγραψε ἕνα ὄνομα καὶ τὸν ἔβαλε μέσα στὸ συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ. Συγχρόνως ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕνα πιστόλι. Στήριξε τὴν κάννη στὸ δεξιὸ κρόταφο καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ πιέση τὴ σκανδάλη, ὅταν ἔξαφνα τὰ μάτια του συνάντησαν τὸ ἥσυχο καὶ γαλήνιο βλέμμα τοῦ πορτραίτου τοῦ δουκὸς Γκοντράν, τοῦ πατέρα του, ποὺ κρεμόταν ἀντίκρυ του στὸν τοῖχο.

— Ἄ! Ὄχι! δὲ θὰ σκοτωθῶ μπροστὰ σου πατέρα μου! φώναξε ὁ δούξ Ἀλμπερὶκ κι' ἀμέσως σηκώθηκε καὶ πῆγε καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν, στὴ γωνία τοῦ δωματίου. Ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε σὲ λίγο καὶ ὁ βαρὺς δοῦπος σώματος ποὺ σωριάστηκε στὸ πάτωμα.

Ἡ δουλειὰ αὐτή, ἡ μόνη μὲ τὴν ὁποία καταπιάστηκε στὴ ζωὴ του ὁ δούξ Ἀλμπερὶκ ντέζ Αἴγκ, δὲν ἦταν οὔτε πολύπλοκη, οὔτε κουρασιτκή. Καὶ τώρα ἡσύχασε γιὰ πάντα. Μετὰ πέντε λεπτά, τρία διακριτικὰ χτυπήματα ἀκούστηκαν στὴν πόρτα. Σὲ λιγάκι ἄλλα τρία πιὸ ἀδύνατα καὶ τέλος ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα ἕνας κύριος. Ἦταν ἕνας τύπος εὐγενοῦς καὶ κομψὴ περιβολή, ἀλλὰ ξεθωριασμένη καὶ γυαλισερή.

— Αἴ! Ἀλμπερὶκ! φώναξε μπαίνοντας. Βλέποντας ὅμως ὅτι κανεὶς δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κοντὰ στὸ τραπέζι.

Ὕστερα σηκώνοντας τὰ μάτια του καὶ βλέποντας ἀντικρὺ του τὸ πορτραῖτο τοῦ δουκὸς Γκοντράν, μὲ τὸν ἄτλούτερο καὶ φυσικώτερο τρόπο, ἄρχισε μαζύ του συζήτησι:

— Μακαρίτα, κύριε δούξ, εἶπε, θὰ σᾶς παρακαλέσω, ἂν ἐπιτρέπεται, νὰ μοῦ κρατήστε συντροφιὰ μέχρις ὅτου γυρίση ὁ γυιός σας. Λυποῦμαι μονάχα ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ πληροφορήσετε ἂν θ' ἀργήση, ἢ ὄχι. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε, σήμερα βιάζουμαι πάρα πολύ. Καὶ δὲν εἶνε δύσκολο νὰ καταλάβετε γιατὶ βιάζουμαι, φθάνει νὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῶ ὅτι ἔχω 48 ὧρες νὰ φάω. Θὰ μὲ μεμφθῆτε ἴσως γιατὶ δὲν κατέφυγα ἀμέσως στὸν ἀξιότιμο κύριο υἱό σας. Ἔχετε δίκαιο, μακαρίτα κύριε δούξ. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀργήσω τόσο καὶ τὸ στομάχι μου ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ διαμαρύρεται ἐντόνως γι' αὐτὴ τὴν ἀργοπορία μου. Τί τά θέλετε... δὲν ξέρω ποιοὶ δισταγμοὶ μὲ κρατοῦσαν αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ καταφύγω στὴν παλιὰ φιλία τοῦ υἱοῦ σας. Ἴσως ἐπειδὴ πολλὲς φορὲς τὸν ἐνόχλησα γιὰ δανεικὰ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Ἄλλωστε ὁ καϋμένος ὁ Ἀλμπερίκ, ὅπως φαίνεται, δὲν εἶνε σὲ πολὺ ἀνθηρὴ κατάσταση. Ἐνῶ ἄλλοτε μοῦδινε χίλια φράγκα καὶ περισσότερα κάθε φορά, πρὸ ὀχτὼ ἡμερῶν μόλις κατώρθωσα νὰ τοῦ ξεκολλήσω δυὸ εἰκοσόφραγκα. Πέστε μου, μακαρίτα κύριε δούξ, μήπως τελείωσε καὶ ὁ Ἀλμπερὶκ τὰ χρήματά του;

Περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι ὁ μακαρίτης κ. δουξὲ δὲν ἐνοχλήθηκε καθόλου ν' ἀπαντήση.

Ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴν πεῖνα ὁ ἀριστοκράτης, τράβηξε τὸ συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως βρῆ ἐκεῖ μέσα κανένα φράγκο. Βρῆκε μόνο ἕνα γράμμα ποὺ ἀπευθύνονταν σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο. Ἦταν τὸ γράμμα μὲ τὶς ὀχτὼ λέξεις ποὺ εἶχε γράψει ὁ Ἀλμπερίκ. Νὰ τί ἔλεγε:

«Ἀλλοίμονο! ἀγαπητὲ Λιονέλ! Δὲ θὰ σὲ ξαναδανείσω πειά!»

Ἀπελτισμένος ὁ ἀριστοκράτης, ἄρχισε νὰ κάνη βόλτες ἐπάνω κάτω στὸ δωμάτιο.

— Γιατὶ νὰ μοῦ γράψη αὐτὰ τὰ λόγια, ἔλεγε, ἐνῶ εἶνε τόσο εὐγενής;....

Ξαφνικὰ ὅμως τὰ βλέμματά του ἔπεσαν πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν. Αὐτὸ ποὺ εἶδε τὸν τρόμαξε βέβαια, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔλυσε τὸ μυστήριο. Ἀφοῦ πέρασε ἡ πρώτη κατάπληξη, ὁ Λιονὲλ σκύβοντας πάνω ἀπ'τὸ πτῶμα τοῦ φίλου του, πῆρε τὸ πιστόλι καὶ ἄρχισε νὰ τὸ περιεργάζεται. Εἶχε ἀκόμα πέντε σφαῖρες.

— Γελάστηκες, φιλαράκο μου, φώναξε τότε, νομίζοντας πὼς δὲν θὰ μὲ ξαναδανείσης πειά. Σοῦ μένουν ἀκόμη πέντε σφαῖρες. Δανείζομαι τὴ μιά.

Καί, λέγοντας αὐτά, στήριξε τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ στὸ δεξιὸ του κρόταφο καὶ πίεσε τὴ σκανδάλη. Ἡ σφαῖρα ὅμως ἔπαθε ἀφλογισία.

— Ἔ! Ἀλμπερὶκ! δάνεισέ με μιὰ ἀκόμα! φώναξε.

Δὲ βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ δανειστῆ τρίτη. Ἡ δεύτερη σφαῖρα δὲν ἔπαθε ἀφλογιστία καί ἔτσι ὁ Λιονὲλ σωριάστηκε νεκρός, πλάϊ στὸ πτῶμα τοῦ φίλου του.

ΖΩΡΖ ΝΤΟΚΟΥΑ

— "Α, δὲν θὰ σκοτωθῶ μπροστά σου, πατέρα μου...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΗΡΩΣ

Κατὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Αἰγύπτου, οἱ Γάλλοι ἠττήθησαν ἀπὸ τοὺς Μαμελούκους στὸ Τορφοῦ. Ὁ στρατάρχης Κλέμπερ τότε, ὁ ὁποῖος ἀντικαθιστοῦσε τὸν Ναπολέοντα στὴ διοίκηση τοῦ στρατοῦ, βλέποντας τὸν μεγάλο κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ὁ στρατός του νὰ πανικοβληθῆ καὶ νὰ διασκορπισθῆ, ἐκάλεσε τὸν ἀφοσιωμένο του ἀξιωματικὸ Σεβαρντέν, διοικητὴ μιᾶς πυροβολαρχίας καὶ τὸν διέταξε νὰ τρέξη νὰ καταλάβη, μὲ δυὸ κανόνια, τὴν γέφυρα τοῦ Μπουσσαῖ.

— Μεῖνε ἐκεῖ, μαζὺ μὲ τὴν πυροβολαρχία σου, ἕως ὅτου σκοτωθῆτε ὅλοι! τοῦ εἶπε. Πρόκειται περὶ τῆς σωτηρίας ὅλης τῆς στρατιᾶς! Κατὰ τὴ διάρκεια ποὺ οἱ ἐχθροὶ θὰ συγκεντρώσουν ἐπάνω σου ὅλα τὰ πυρά τους, θὰ μοῦ μείνη ἐμένα καιρὸς ν' ἀνασυγκροτήσω τὸ στρατὸ καὶ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν κανονική του ὑποχώρηση. Ὥστε, πήγαινε ἐκεῖ καὶ προσπάθησε νὰ φονευθῆς ὅσο τὸ δυνατὸν ἀργότερα.

Ὁ Σεβαρντὲν ἐξετέλεσε κατὰ γράμμα τὴν διαταγὴ ποὺ ἔλαβε: σκοτώθηκε μαζὺ μὲ ὅλους τοὺς πυροβολητάς του, ὁ ὑπόλοιπος ὅμως στρατός ἐσώθη!

πειτα ἐπρόσθεσε: *«Γιὰ τὸν παπποῦ μου Κωνσταντῖνο Μάκαριτς.»* Εὐτυχισμένος γιατὶ μπόρεσε νὰ γράψη χωρὶς νὰ τὸν ἐνοχλήση κανείς, πῆρε τὸ κασκέτο του καὶ ρίχνοντας ἀπάνω του, χωρὶς νὰ περάση τὰ μανίκια, τὸ σακκάκι του, ἔτρεξε ἔξω..

Τὰ χασαπόπουλα, τὰ ὁποῖα εἶχε ρωτήσει τὴν περασμένη μέρα, τοῦ εἶχαν πῆ ὅτι τὰ γράμματα τὰ ρίχνουν στὰ γραμματοκιβώτια κ' ὅτι ἔπειτα τάμάξια τοῦ ταχυδρομείου, ὁδηγούμενα ἀπὸ ἁμαξάδες μεθυσμένους, τὰ ἔπαιρναν καὶ τὰ πήγαιναν στὶς τέσσερες ἄκρες τῆς γῆς. Ὁ Βιάνκας ἔτρεξε στὸ πρῶτο κουτὶ κ' ἔρριξε ἀπὸ τὴ χαραμάδα του τὴν πολύτιμη ἐπιστολή του..

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, λικνισμένος ἀπὸ τὶς πιὸ γλυκειὲς ἐλπίδες, κοιμόταν ἥσυχα. Ἔβλεπε στὄνειρό του ἕνα τζάκι. Καθισμένος κοντὰ ὁ παπποῦς του Κωνσταντῖνος Μάκαριτς, διάβαζε στὶς μαγείρισσες τὸ γράμμα τοῦ Βιάνκα... Ὁ σκῦλλος ὁ Βιόν, τριγύριζε κοντὰ στὸ τζάκι σαλεύοντας τὴν οὐρά του...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ἕνας Ἄγγλος συγγραφεὺς μπῆκε μιὰ μέρα σ' ἕνα βιβλιοπωλεῖο. Ἐδιάλεξεν ἕνα βιβλίο καὶ ἀποτεινόμενος στὸν βιβλιοπώλη τὸν ρώτησε:

— Εἶνε ἐνδιαφέρον αὐτό;

— Δὲν ξέρω, ἀπήντησε ὁ βιβλιοπώλης.

— Πῶς!...Πουλᾶς λοιπὸν βιβλία, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχεις διαβάσει;

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι.

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται παράξενο.

— Καὶ γιατὶ παρακαλῶ σᾶς φαίνεται παράξενο; Ἂν ἤμουνα φαρμακοποιός, θὰ εἴχατε τὴν ἀπαίτησι νὰ ἐδοκίμαζα ὅλα τὰ φάρμακα τῆς σπεταρίας μου;